

РЕШЕНИЕ

№ 23443

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1832** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на М. Л. Джонкин с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 10, подадена чрез адв. А. В., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 1300078 от 17.01.2026 г., издадена от В. В. Г., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на М. Л. Джонкин е наложена принудителна административна мярка (ПAM) временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби, сочи се, че не са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПAM в конкретния случай. Соци се, че липсва резултат от предоставената от М. Л. Джонкин кръвна проба, а съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП при наличие на изследване на кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор установените стойности са определящи, в този смисъл полевият тест има ориентировъчен характер и не притежава точността на кръвната проба. В конкретния случай на място е извършен тест, който е отчетел положителна проба, но М. Л. Джонкин е спазил предписанията на регламентирания ред –

явил се е в определения срок на посоченото място и е дал проби за изследване, като със своето поведение е дерогирал прилагането на тази част от Наредбата, с която употребата на алкохол и наркотични вещества може да се установи само с тест. След като не е приел показанията на теста, М. Л. Джонкин е посетил МБАЛ „ВМА“, където е дал биологични проби – кръв и урина. В този смисъл с оглед посочената правна регламентация е формулиран извод, че с поведението си М. Л. Джонкин е оспорил резултата от полевия тест, което означава, че единствено стойностите от изследване на кръвната проба са определящи. Твърди се, че в конкретния случай при издаване на заповедта не е установен основният релевантен и предпоставящ факт – управление на МПС след употреба на наркотични вещества, тъй като е оспорена установената с тест положителна проба, а изследването на кръвта не е приключило. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски, включително адвокатско възнаграждение.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция и в депозирано по делото писмено становище, чрез процесуални представители по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което е постъпила административната преписка, се релевира възражение за прекомерност на претендираните разноски.

По делото са събрани писмени доказателства. Приета е съдебна химикотоксикологична (токсикохимична) експертиза по ДП № 226 ЗМК – 130/2026 г. по описа на 02 РУ – СДВР на проби кръв и урина, взети от лицето М. Л. Джонкин на основание Постановление за назначаване на експертиза от 19.01.2026 г. по ДП № 226 ЗМК – 130 по описа на 02 РУ – СДВР със задача да се извърши съдебно химико-токсикологична (токсикохимична) експертиза и да се отговори на въпроси: 1. Във взетите за изследване проби на кръв и урина на 17.01.2026 г. от М. Л. Джонкин с ЕГН [ЕГН] открива ли се наличие на алкохол? Ако да – да се определи каква е концентрацията на алкохола; 2. Във взетите за изследване проби на кръв и урина на 17.01.2026 г. от М. Л. Джонкин с ЕГН [ЕГН] открива ли се наличие на наркотични вещества? В случай, че се откриват, да се определи какъв е видът им? Съгласно заключението на експертизата от извършените изследвания на предоставените биологични проби от М. Л. Джонкин с ЕГН [ЕГН] се установява присъствие на етанол (алкохол) в кръв – 0,63+-0,009 g/L и отсъствие на наркотични вещества.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4758770/17.01.2026 г. Същият е бил съставен от В. В. Г., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия М. Л. Джонкин за това, че на 17.01.2026 г. около 13:00 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява собствения си лек автомобил Ф. Туарег с рег. [рег.номер на МПС], като на кръстовището с [улица]при проверка за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. номер ARNA 0133 и поредна проба 961 в 15:06 часа уредът отчита положителен резултат от 1,00 промила. При проверката за наличието на упойващи вещества и техните аналози с техническо средство Д. Тест 5 000 с номер ARRN-0017, поредна проба номер 472 в 13:32 часа уредът отчита положителен резултат за употреба на „КОКАИН“. На водача е издаден талон за медицинско изследване с

номер 107788, както и 7 броя стикери. Въз основа на установеното акто съставителят е приел, че с деянията си М. Л. Джонкин е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 – управлява МПС, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително и чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия М. Л. Джонкин е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочено, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява собствения си лек автомобил Ф. Туарег с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица]при проверка за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. номер ARNA 0133 и поредна проба 961 в 15:06 часа уредът отчита положителен резултат от 1,00 промила. При проверката за наличието на упойващи вещества и техните аналози с техническо средство Д. Тест 5 000 с номер ARRN-0017, поредна проба номер 472 в 13:32 часа уредът отчита положителен резултат за употреба на „КОКАИН“. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 107788, както и 7 броя стикери. Извършеното от оспорващия е квалифицирано като нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Заповедта е връчена на оспорващия на 17.01.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град, чрез административния орган, постъпила в СДВР на 03.02.2026 г., с пощенско клеймо от 30.01.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на

индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдът намира, противно на доводите на оспорващия, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. В оспорената заповед се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. В случая оспорената заповед е издадена след като със съставения АУАН е установено извършеното административно нарушение. Следва да се приеме, че административният орган преди издаване на заповедта за прилагане на ПАМ е изпълнил задължението си за изясняване фактите и обстоятелствата от значение за случая – както е регламентирано в чл. 35 от АПК, в принципа за законност – чл. 4, ал. 2 от АПК и в принципа за служебното начало в административния процес – чл. 9, ал. 2 от АПК. Липсата на резултати от медицинското изследване към момента на издаване на оспорената заповед не представлява нарушение на процесуалните правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Една от хипотезите за прилагане на процесната ПАМ е случаят, в който е установен водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. В конкретния случай мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по - горе дата и място при извършена проверка за наличието на упойващи вещества и техни аналози с техническо средство Д. Тест 5 000 с номер ARRN-0017, поредна проба номер 472 в 13:32 часа уредът е отчетел положителен резултат за употреба на „КОКАИН“, процесната ПАМ е приложена спрямо оспорващия за констатирано нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Необходимата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е установяването на управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Писмените доказателства, приложени към административната преписка, по категоричен начин установяват, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на процесната предвидена от законодателя ПАМ. По делото безспорно е установено, че М. Л. Джонкин е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал, в който смисъл са всички събрани писмени доказателства по делото и в хода на административното производство. Релевантен е фактът, че М. Л. Джонкин е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка. По делото не се спори, че на оспорващия в качеството му на водач на МПС е извършена проверка, при която е установено, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества - кокаин. Употребата на наркотични вещества от оспорващия е констатирана чрез техническо средство Д. Тест 5 000 с номер ARRN-0017, поредна проба номер 472 в 13:32 часа. Т.е. чрез тест, извършен с техническо средство, е установена употреба от оспорващия на Кокаин. Доказателствата по делото еднозначно сочат, а и не се спори по делото, че водачът на МПС е дал кръвна проба за установяване употребата на наркотични вещества. В случая необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установена с тест

с техническо средство, т. е. по надлежния ред. Самото оспорване и даването на кръвна проба не са обстоятелства, водещи до отпадане на необходимостта от прилагане на ПАМ, тъй като разпоредбата визира изрично установени стойности. В конкретния случай са налице предвидените в разпоредбата предпоставки за прилагане на процесната принудителна мярка, предвид нейния специфичен характер и цел. В този смисъл административният орган не само е разполагал с правото, но и е бил задължен да наложи процесната ПАМ, предвид обстоятелството, че нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е императивна. Тоест органът е действал в условията на обвързана компетентност, тъй като в случая няма право на преценка дали да наложи предвидената от закона ПАМ или не. Относно заявените в жалбата възражения е необходимо да се посочи, че нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП не придава някакво суспензивно действие на даването на биологична проба за лабораторно изследване и не поставя възможността да бъде приложена посочената в закона принудителна административна мярка в зависимост от непременно налице на резултат от медицинско изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Определяйки реда за установяване на употребата на наркотични вещества чл. 174, ал. 4 от ЗДвП препраща към Наредба № 1 за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредбата). Чл. 5, ал. 2 от Наредбата дава възможност употребата на наркотични вещества да се установява с тест. В нормата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата в условията на алтернативност са предвидени две самостоятелни възможности за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози: с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, което означава, че положителният резултат от теста е бил достатъчен в случая, за да се приложи предвидената в разпоредбата ПАМ „временно отнемане на СУМПС на водача до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. Несъмнено е, че установената употреба на наркотични вещества или техни аналози от водач посредством медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или посредством тест с техническо средство, както е в конкретния казус, са необходими и достатъчни самостоятелни предпоставки за налагане на принудителната административна мярка. Това е така, защото и в двата случая е налице установено по предвидения в закона ред противоправно поведение от страна на водача на МПС, което застрашава в съществена степен обществения интерес и налага прилагането на административна принуда с цел преустановяване на административното нарушение и съответно предотвратяване на повторното му извършване. От своя страна чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП постановява, че само при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи, т.е. стойностите от медицинското изследване ще са определящи, но едва когато те бъдат налице. По делото, обаче, няма спор, че резултатът от взетата кръвна проба на водача въз основа на издадения му талон за изследване не е бил готов. В този смисъл до получаване на резултатите от изследването на кръвната проба определящ ще е резултатът от проведения по време на проверката тест. Нормата на чл. 6, ал. 10 от Наредба № 1/19.07.2017 г. предвижда случаите, в които употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно само в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Така разписаното обаче в Наредбата не обуславя извод, че при липса на резултати от медицинското изследване, е недопустимо да се прилага ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП. Както се посочи, до излизане резултатите от медицинското изследване релевантно е установеното с процесния по делото тест, а

резултатът от медицинското изследване безспорно е определящ, след като вече е наличен. Следва да се отбележи, че прилагането на административната принуда е предприето своевременно, в деня, в който е установено противоправното деяние, което засяга в съществена степен охраняваните обществени отношения.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП и на нормата на чл. 171 – да се осигури безопасността на движението по пътищата, непосредствено да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия, като се ограничи евентуално противоправно поведение и се обезпечат положителни действия на субекта на правоотношението. Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. В тази връзка са напълно неоснователни изложените доводи на жалбоподателя. Следва да се отбележи, че прилагането на административната принуда е предприето своевременно, в деня, в който е установено противоправното деяние, което засяга в съществена степен охраняваните обществени отношения. Относно срока на действие на мярката е ясно, че към момента, в който въпросът за вината и юридическата отговорност на оспорващия бъде разрешен, административна принуда на практика ще бъде безпредметна, а продължаването на нейното прилагане няма да е в съответствие с целта, която законът преследва, посредством налагането на административни мерки от категорията на процесната такава.

Съгласно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. За да направи проверка за материалната законосъобразност на един индивидуален административен акт, съгласно чл. 146, т. 3 АПК съдът трябва да установи кои са твърдените в акта факти и обстоятелства, настъпили ли са и съответни ли са на предвидените в хипотезата на сочената от органа правна норма. С оглед на това проверката е винаги *a posteriori*. От гореизложеното се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед, същата се явява в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата, обаче, на чл. 142, ал. 2 от АПК въвежда задължение за съда към момента на приключване на устните състезания да преценява и установява и новите факти, които са от значение за делото. Нови факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение на фактите, въз основа на които органът е взел решението си или отменят съществуването на тези факти.

В конкретната хипотеза установеният факт - отрицателен резултат за наличие на наркотични вещества при изследването на биологичните проби, взети от оспорващия на 17.01.2025 г. по Талон за медицинско изследване с № 107788 за химико-токсикологичен анализ от МБАЛ-ВМА-С., следва да се съобрази съгласно нормата на чл. 142, ал. 2 от АПК. Издаденият на оспорващия Талон за медицинско изследване с № 107788 е връчен на М. Л. Джонкин в 14:25 часа, съгласно приетата по делото експертиза пробата е взета в „МБАЛ–ВМА-С.“ в 15:15 часа. Предвид така установения нов факт към настоящия момент следва да се приеме, че не са налице предпоставките за прилагане на процесната ПАМ - не се установява в случая оспорващият да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което обуславя отмяната на обжалваната заповед като постановена в противоречие с материалноправните норми и е

достатъчно основание за този извод.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на оспорващия за присъждане на направените разноски следва да се уважи, като СДВР се осъди за заплати на оспорващия сумата в размер на 505,11 евро, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат и платена държавна такса в размер на 5,11 евро. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е направено не от ответника по делото, а от Началник на 03 Сектор "АО" Отдел "Пътна полиция" - СДВР и е напълно декларативно.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 1300078 от 17.01.2026 г., издадена от В. В. Г., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на М. Л. Джонкин е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Л. Джонкин с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 10 сумата от евро 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: